

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

עולם הפוך / נעמי שמר

עולם הפוך, פרה כחולה
כנר ירוק על גג
הסוף דומה להתחלה
ויש לי יומיים חג
הארץ היא המדינה
השלג הוא שחור
ועל עירי הלבנה
רובץ ענן אפור
ואין לי כוח להבדיל
בין החכם ובין הכסיל
בין הימין לבין השמאל
ובין הקודש והחול
עולם הפוך ומשוגע
ואם אין לחם יש עוגה
פרה כחולה ואדומה
עולם לא מי יודע מה

קשה לי לפעמים לקרוא
ת'כתובת על הקיר
קשה לי לפעמים לדעת
איפה ראש העיר
קשה לי לפעמים לספור
את כל הטעויות
קשה לשאת ולפעמים
פשוט קשה לחיות
האקטואליה היא הנצח
הדברים קורים
זה לא כל יום נישוק במצח
לא כל יום פורים
כמאמר חז"ל
כמעט כולם מתים בסוף
אפילו מרק שאגל ז"ל.

עלון מס' 1549 – 17/7/20



פתיח

ביבי הכריז אמש על חבילת סיוע לעצמאיים, לשכירים לפנסיונרים. בקיצור לכולם. רפורמות, הסביר, תמיד היו נר לרגליי ואחרי רפורמה ועוד רפורמה באה עוד רפורמה. עם-ישראל על עשיריו מעמד-ביניו וענייו, יישיר מבט אל חשבון הבנק ויאמר 'תודה', מבלי דעת שאת המתנה הזו נשלם בעתיד הלא רחוק בריבית ד'ריבית.

בעקבות הקורונה, שניים מחמשת ילדיי נמצאים בחליית, אחת בחופשת לידה, אחת באבטלה ואחד בלבד, שהוא מורה ומחנך בישראל, עדיין עובד. החל'יתניקים שלי די מתוסכלים. הולכים מראיון עבודה אחד למשנהו, מקבלים תשובות מגומגמות וממתנינים. אחד, שהיה סוכן מכירות מצליח, הפך מכורח הנסיבות לנגר חובב, ומצליח להוציא תחת ידו וארגז הכלים שלו, יצירות מופת שהוא לא האמין שיוציא, ועם כל זה, הוא מייחל ליום שיצא אל המרחבים, להביא פרנסה מכובדת לו ולילדיו כמקודם.

שמעתי אמש גם את רה"מ החלופי, גנץ, מתראיין ממקום בידודו לאחד מערוצי הפריים טיים, כשהוא נראה חיוור ונשמע לחוץ כאילו אנחנו עדין בערב בחירות. 'אנחנו במלחמה, והאויב הוא קורונה', אמר שר הבטחון, אבל הותיר בי תחושה מרה שהוא נואש יותר מתמיד. אז אפילו כשהיאוש נעשה יותר נוח, הוא עדיין יאוש.

לא לאבד תקווה בטרם עת!!

שבת שלום,
אבנרון



קליטה 2020

הגבוה יוטמן בקרוב מתחת לפני הקרקע ע"י חברת החשמל.

חמשת הברושים שנמצאים בשטח וחלקם יבשים ומנוונים מפריעים לסיום חיבור קו הניקוז ולכן נשלחה בקשת כריתה לקק"ל. הברושים היבשים יפנו את מקומם לעצים חדשים ורעננים.

ספירת מלאי שכונת בור התחמיץ

22 מגרשים, מתוכם 21 נמכרו. נשאר מגרש אחרון שזוכה במספר מתעניינים.

עוד נושא שעסקנו בו בשנה האחרונה הוא נושא המבונים. בזמנו נערכה הקליטה למבונים כשאשדות הבינה שאין מצאי דירות מספיק ומספק לעניין זה. לאור זאת ועם ההבנה שיש פה כ-15 משפחות אשר רואות באשדות בית ואינן יכולות לבנות בית חדש, אנו בודקים חלופות אפשריות לבניית דור מוזל, בר השגה. אייל אלטר לקח על עצמו את המשימה והתחייב להביא עד סוף שנת 2020 את הממצאים להנהלת הקיבוץ. המטרה לבחון ולמצוא אופציות אפשריות וזולות יותר לבנייה בשכונות הרפת והלול – הפעימה הבאה של הבנייה. על כך בהרחבה בפעם הבאה.

ברצוני להודות לצוות הקליטה: שני כהן, עמית ניב, דניאלה עידו וראלי ראובני על עשייה שוטפת ולנציגי הציבור שהרימו את הכפפה והשתתפו בוועדות הקבלה של המשפחות. כולנו הרווחנו!!

אדמית פלג



ואני ראיתי ברוש
שניצב בתוך שדה מול פני
השמש
בחמסין, בקרה
אל מול פני הסערה....
אהוד מנור



חלפה שנה מאז הקלפי הקודם בו קיבלנו 10 משפחות לחברות ובשלהי הקיץ הזה, באמצע חודש ספטמבר, נקיים קלפי נוסף ובו נקלוט 6 משפחות נוספות.

המשפחות העתידות להצטרף אלינו לחברות הן:

שני פייקוב ורונון וטורי ושתי בנותיהם – שני בתם של עפרה וקותי.

אריאל פולק ומירב שלזינגר ושני בניהם – אריאל בנם של אילנה ומנחם.

אסף אלטר וסיון ובתם – אסף בנם של רוח'ה ושאול.

ארנון בן נאים ואלונה מרגולין ובתם – ארנון בנם של הלן ורפי.

פז וצליל כהן ובתם – פז בנם של אודי ומנחם.

רונון גל וטל גפני ובתם – רונון בנם של אסתי ואיציק.

אורן כהן ואלעד סממה ושלוש בנותיהם – אורן בתם של חיה וראובן

שקד זאבי וסיון אבוחצירא וזוג התאומים – שקד בנם של מלכה ואסף.

כאמור, הקלפי עתיד להתקיים בספטמבר לפני החגים, נראה שאת קבלת החג ניתן יהיה לעשות ביחד עם טקס הנחת אבן הפינה של שכונת בור התחמיץ (עדיין בשמה הזמני).

דפי היכרות עם המשפחות יפורסמו בקרוב.

קצת על עבודת התשתיות

למי מכם שעובר באזור קשה שלא להבחין בעבודות התשתית. צינור המים של החקלאות הועתק לא מכבר למקומו החדש, מחוץ לשכונה מעבר לגדר וקו החשמל של המתח

ארכיון אשדות יעקב איחוד

מילון אשדות – האותיות ל' – מ' (חלק א')

ל'

לבן, לבניה
סוגים של חלב חמוץ

לבן
כינור של דוד אלתר

לדר
ממתק עשוי משמש מיובש, שימש ב"אשד"
להכנת ריבות

לוס, לומיק
מוט ברזל להרמה

לומיש
כינור של אלישע בו ארצי

לומינלט
כינור של רוני זקצר בפי אסתר גור

לוסטרה
נברשת

לוקס
פנס המופעל על נפט

לזרוק כביסה
מושג שמשמשים בו גם היום, ורק
בקיבוצים

לינה משותפת
סידורי לינת הילדים בבתי הילדים בלילות,
שהיתה נהוגה גם באשדות כמו במרבית
הקיבוצים. בוטלה אצלנו ב – 1975 עם
המעבר ללינה משפחתית

לכרמלה יש ראש
כרמלה גכמן מעידה על עצמה

לצאת מן השורות
הקריאה לסיום הגיוס לבציר בכרם



אנחנו ממשיכים עם מונחים מחיי אשדות והפעם האותיות ל' – וחלק מהאות מ'. בתמונה לעיל רואים את המגוב הראשון שהיה באשדות ונגרר על ידי סוס. בתמונה מתחתיה רואים מגוב שמש (ברקע את מנחמיה). במשך השנים היו באשדות בעיקר מגובי שמש. בתקופה שבה ענף המספוא באשדות גידל מאות דונמים של אספסת, שהיתה נקצרת כל 23 ימים בערך, באשדות היו מגובי שמש גם על "שלוש נקודות" וגם נגררים. היום יש בעולם עשרות רבות של מגובים בטכניקות שונות אותם ניתן לראות ביוטיוב.

תודה לאלתר ולחברים שליפטו את המילון.
תודה לאירית גל שהקלידה אותו.

שבת שלום,
שאוּל ינאי

ארכיון - המשך...

<p>(ה)מדרכות מדברות למרות שהדבר לא פורסם, כולם כבר יודעים, לאמור, השמועה עשתה לה כנפיים</p> <p>מוכתר ראש הכפר שייצג את חברי הקיבוץ בפני שלטונות המנדט הבריטיים ו/או מנהל מו"מ עם השכנים הערביים.</p> <p>מוסד לתיקון טרקטורים וכלים חקלאיים. עבדו בו דב שפירא, שמחה גולני, אבישלום שניפר, צבי דיין, יוסף חלק, מאיר ברסלבסקי, אלתר אופיר, רחמים הראל, יוחאי קורן, אריק דיין, טופליה (אברהמיק גל)</p> <p>מוסקט זן של ענבים שחורים שגודל בכרם</p> <p>מוסקטיוור ראה כילה (ברוסית)</p> <p>מועדון לחבר בשנות ה-60 בטרם היות הטלויזיה הורגש הצורך במקום בילוי ומפגש לדור השני בקיבוץ. לצורך זה נוסד המועדון במבואה של בית קרפ. שנים רבות עבדה בו נעמי כ"ץ בעזרתו הרבה של נפתלי.</p> <p>מועדון +50 מועדון ל"חברים המבוגרים" שהחל לפעול ב-1975. הפעילו אותו איתמר ענבי, דובי שושני, דינה אופיר, עמליה דיין, רחליה אמיתי</p> <p>מזגניה עם תחילת השימוש במזגנים נעשו בה כל התיקונים והאחזקה שלהם במזגניה. עבד בה עמוס גל.</p> <p>מחוטל כל כלי עבודה או מכשיר שלא יודעים את שמו המדויק</p> <p style="text-align: center;">סוף בעמוד הבא</p>	<p>לשמור מקום (או לתפוס מקום) במסיבות או אירועים, בד"כ ע"י ילדים שנשלחים לשם כך לפני התחלת האירוע</p> <p>מ'</p> <p>(ה)מאוחד קיצור של אשדות יעקב מאוחד</p> <p>מאן משאית תוצרת גרמניה, עבד עליה קותי פייקוב</p> <p>מאפיה שנים רבות נאפה הלחם לחברים והעוגות לשבת בידי פרנץ ב"ק ופסיה קורן</p> <p>מבשלת כשמה כן היא אז. היום לא תמצא פחות משפית</p> <p>"מברזל אני צריכה להיות" משפט שמקורו בידיש שהרבו להשתמש בו חברות כאשר היה צורך לתאר את הסבל בגין הילדים או המוסדות</p> <p>מגוב מתקן חקלאי נגרר ע"י סוס ויותר מאוחר ע"י טרקטור לגיבוב קש או קציר</p> <p>מגיע לי, פה נתתי את כל חיי עוד מגשר טענתו של חבר מקופח ושום מזכירות או ועדת חברה לא עמדו בפני טיעון כזה</p> <p>מגרדה מתקן מתוצרת מקומית להורדת הבוץ מן הנעליים והמגפיים בחורף</p> <p>מדגה בריכות בזור ובג'ונגל שגודלו בהן בעיקר קרפיונים. עבדו במדגה משה ברקאי, נתן גור, אלישע בן ארצי</p>
---	---

ארכיון - המשך...

נר נשמה חודש יולי

קמינסקה	דבורה	27.7.1938	כ"ח תמוז תרצ"ח
פליסוסר	יורם	6.7.1941	י"א תמוז תש"א
סבריזנסקי	נורית	14.7.1941	י"ט תמוז תש"א
זונדלביץ	אברהם	18.7.1946	י"ט תמוז תש"ו
קפלן	הסיה	29.7.1948	כ"ב תמוז תש"ח
כהן	אורנה	4.7.1957	ה' תמוז תשי"ז
גלעד	יעקב	8.7.1957	ט' תמוז תשי"ז
גרשטנבליט	רמי	15.7.1958	כ"ז תמוז תשי"ח
לבני	זאב	15.7.1961	ב' אב תשכ"א
נייטר	יעקב	16.7.1967	ח' תמוז תשכ"ז
זקצר	מאיר	8.7.1980	כ"ד תמוז תשמ"מ
קרפ	אסתר	18.7.1980	ה' אב תשמ"מ
צמת	רבקה	19.7.1981	י"ד תמוז תשמ"א
שמיר	אלקה	15.7.1987	י"ח תמוז תשמ"ז
בן-דוד	יהודה	1.7.1988	ט"ז תמוז תשמ"ח
דרור	אפרים	21.7.1988	ז' אב תשמ"ח
מוסט	חייקה	21.7.1998	כ"ז תמוז תשנ"ח
ריקליס	רבקה	7.7.1991	כ"ה תמוז תשנ"א
הוימן	רחל	24.7.1991	כ"ג אלול תרצ"ו
מאור	יצחק	18.7.1993	כ"ט תמוז תשנ"ג
כהן	אליהו	24.7.1993	ו' אב תשנ"ג
וקנין	גל	6.7.1994	כ"ז תמוז תשנ"ד
שימרון	טובה	24.7.1999	י"א אב תשנ"ט
שימרון	שאול	29.7.2001	ט' אב תשס"א
יעקובסון	שולמית	1.7.2003	א' תמוז תשס"ג
גלעד	צילה	21.7.2003	כ"א תמוז תשס"ג
אמיתי	יצחק	11.7.2009	י"ט תמוז תשס"ט
נחמד	שמחה	3.7.2015	ט"ז תמוז תשע"ה

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא
באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט



מחלבה

כך כונה המתקן לפיסטור החלב

מחלקת משק

מחלקת בנות חיילות בגרעין נח"ל, שהיו באות למספר חדשי עבודה בקיבוץ כאשר הבנים עסקו בבטי"ש בד"כ במוצבים בבקעה ובגבול הלבנון

מחלקת נח"ל

החלו להגיע בשנת 1951 כאשר הוקם מחנה הנח"ל, שהפך יותר מאוחר למחנה מג"ב. המחלקות במסלול הנח"ל של אותן השנים היו שוהות בקיבוץ 9 חדשים

(ה)מחנה

שטח מבני המגורים והמשק

מחנה עבודה

מסגרת ארגונית-חינוכית של תנועות הנוער לסיוע לקיבוצים בעבודה בענפי המשק. באשדות עברו מחנות עבודה רבים במשך שנים רבות. מקשר מאד מקובל עם מחנות עבודה רבים מאד היה לייזר קרפ

מחסן כללי

מחסן בו היה כל מה שענף ובפריטים מסויימים גם חבר נזקקים לו. עבדו בזמנים שונים ברוך צפריר, נחום שיפר, גמליאל איתח

מחסן הנשק

בעמדה ליד בית 25. שנים רבות היה הנשק ישראל לרנר

מחסן פרודוקטים

ראה אקונומיה

מפגש 'פסגות' ו'אלומה'



הכיתה ולעיתים קרובות הייתה מעלה את השאלה הקשה "מי יוציא את עגלת הכתה מהבוץ?"

בכתה ה' יהודה חלק ז"ל ודודו החליטו לעשות מעשה ולהראות לנחמה שניתן גם עם הכיתה שלנו לצאת לדרך. החלטנו על דעת עצמנו לצאת בשבת בבקר ל"יום עצמאות". פסענו אל "חורשת מנחמיה" מצוידים במים כובעים ומזון. שם לאורך היום ניהלנו משחקי חברה, הכנו תפוחי אדמה על האש והייתה הרגשה שעכשיו העגלה ממש דוהרת. לקראת הצהרים הגיעו רכובים על אופנוע שני הורים מודאגים שבאו לבדוק מה קרה לילדים וגילו שהכל בסדר. בסה"כ סידרנו להם שבת רגועה, והם חזרו לדווח לשאר ההורים. למחרת ציפנו דרוכים בכיתה לראות איך נחמה נכנסת בחיוך ומוסיפה אותות הצטיינות לכל בני הכיתה בפתק שליד הלוח.... אך לא קלענו לדעת גדולים. נחמה הודיעה שהיא "לא רוצה לדבר על זה..." ומיד התחיל שיעור תנ"ך.



בסיום כיתה ג (1958?) עם המורה פרידה זהרי ז"ל והמטפלות נועה אריאלי ורינה פלג ולידה סמדר. בחולצות לבנות לקראת סוף השנה.

חלק ניכר מהצילומים שלנו מימי בית הספר היו בזכותו של צביקה זקצר ז"ל, שהיה מורה בעל ידע אנציקלופדי. צביקה נלווה אלינו לכל הטיולים השנתיים ותיעד אותנו ואת המקומות שבהם היינו: חיפה, היקב בזיכרון יעקב, גבול הלבנון, שלג בצפת ועוד המשך בעמוד הבא

רק רצונה הטוב ונחישותה של חנה שושני (שפירא) יכול היה להוביל למפגש אחרי 52 שנים בין בני מחזור כ"א לבנות גרעין פסגות. ימי הקורנה סיכלו אירועים רבים וכך הצליחה חנה להפוך את שמחת החלפת הקידומת הפרטית שלה לשמחה כוללת של בני כיתתה מקבוצת אלומה. נולדנו ממש באמצע המאה 1950, הורינו היינו עדיין המומים ממלחמת העצמאות, אבל כבר חזקים דיים כדי להתפלג ולהפוך קיבוץ אחד פורח לשני קיבוצים קטנים וחלשים. בתמונה מימי גן גפן עם המטפלת הניה ברקאי ז"ל, אנחנו נראים כמו ילדי הקיבוץ דאז כשהסוודר תקוע עמוק בתוך המכנסיים עם הגומי, שעברו בירושה ממחזורים קודמים, וימשיכו לנדוד אל המחזורים שיבואו אחרינו.



תמונה מימי גן גפן (1954?). מטפלת הניה ברקאי ז"ל, עומדים (מימין לשמאל): קוטי פייקוב, חנה שושני, מאירה עשת, שלמה מגיני, אריק פלדמן, יוחנן לברטובסקי. יושבים (מימין לשמאל): תמי מנקי. ? יוסי בן פורת, יהודה חלק ז"ל.

למדנו בתנאים של בני עשירים 14-15 ילדים בכיתה. בשלוש השנים הראשונות הובילו את הקבוצה המורה פרידה זהרי ז"ל והמטפלות רינה פלג ונועה אריאלי הנאמנות יבדל"א. בכיתה ד' התחלפה המורה ונחמה זקצר ז"ל הובילה את הכיתה לפי מיטב החינוך היק, משמעת קפדנית, הרבה שיעורי בית ועונשים כשצריך. חינוך שהוביל למצוקה אצל חלק גדול מהתלמידים אך גם ללמידה משמעותית. לצד הלוח הייתה רשימה עם סימנים שחורים (כישלונות) ואדומים (הצלחות), וכל אחד יכול היה לדעת מה מצבו. נחמה לא חדלה להיאנח על הישגי

מפגש 'פסגות' ו'אלומה' - המשך

הקהל והשחקנים הצעירים שרים, הכתיר את הצגת הסיום כהצלחה רבתית.

בסיום כיתה ח' כנהוג באותם ימים חלק מאיתנו בחרו ללכת ל"מקצועי" וחלק ל"בית ירח". מעולם לא הצלחתי להבין איך בניס מוותרים מרצונם על לימודים עם בנות. הימים היפים בבית ירח נקטעו בתקופת ההמתנה של ששת הימים. הקיבוץ התרוקן מהגברים ואנו בני הנעורים התבקשו למלא את מקומם בענפים החקלאיים. לפתע עטפה אותנו תחושת בגרות ואחריות שלא הכרנו עד אז, הנה ניתן לסמוך עלינו כבוגרים ממש. בפסטיבל הזמר והפיזמון באותה שנה משכה את תשומת הלב הזמרת **שולי נתן** ששרה את שירה של נעמי שמר "ירושלים של זהב". ואכן, גם במפגש במועדון החברים באשדות יעקב, בעודנו חוגגים את גיל שבעים, הייתה עמנו שולי נתן. ברגע המתאים שבו הגיעו הזיכרונות אל מלחמת ששת הימים היא הופיעה לפנינו עם הגיטרה וקולה צלול כאז כן עתה.

עם סיום כיתה י"ב הגיע לקיבוץ גרעין 'פסגות' על בנותיו היפות, מהעיר. הסתכלנו רצינו, אבל לא היה זמן הצבא ושנת השרות קראו לנו. וכך אירית גל, עליזה ברקאי, ראלי ראובני וליאורה ניב נחטפו על ידי בני קיבוץ בוגרים מאיתנו, שהיו פנויים ובשלים למשימה הרומנטית. עליזה ספרה כיצד הגיעו באוגוסט 1968 לחום הלוהט של עמק הירדן. המדריך טופליה ז"ל הבהיר להם את הצורך לשמור על חייהן בזמן ההפגזות

הרבות של מלחמת ההתשה. אך הן החליטו בקלות דעת, למרות האזהרות, להתקלח במקלחת הציבורית, ששכנה סמוך לכלבו.

ואז... נשמעה האזעקה. פצצת מרגמה התפוצצה בראש אחד העצים סמוך למקלחת. העלמות המבוהלות עטופות במגבות ברחו כל עוד נפשן בן מהמקלחת

המשך בעמוד הבא

שפע מקומות. שבוע לאחר הטיול היו התמונות נתלות על הלוח בבית הילדים וכל אחד היה יכול להזמין את התמונות שבחר (כל תמונה 5 גרוש). אלמלא צביקה כמעט לא היו לנו תמונות באלבום משנות בית הספר.



תמונה בוגר הנודיב, כיתה ו' (1962). הצלם צביקה וקצר ז"ל, יושבים (מימין לשמאל): יהודה חלק ז"ל, אריק פלדמן, דני שיפר, יוסי בן פורת, על הברניים: מירי סלומון, תמי מנקי, חנה כהן, חנה שושני, שולה פאר, מאירה עשת, מרים (נילה) כהן ז"ל, עומדים: עמירם יעקובסון, דודו פונדק, קוטי פייקוב.

בכיתה ז' חינכה אותנו מירהליה דוד, ופתאום נעשינו כיתה הרבה יותר טובה. משהו מרוחב ליבה של מירהליה ומהידע שלה על נפש האדם כמו גם במתמטיקה וגיאומטריה אפשר לנו להצליח ולנוע קדימה. מירהליה גייסה את אבא שלה אריה ניב ז"ל כדי לביים את הצגת הבר-מצווה, שעסקה בהעלאת יהודים דרך סוריה לארץ ישראל. בסיום ההצגה שרנו בהתלהבות יחד עם כל הקהל והאורחים את "אל ראש ההר, הדרך מי יחסום לפדויי שבי..." וזאת לזכור כי באותם ימים בר-המצווה של בני הקיבוץ התקיימה ביום שישי בערב לכל חברי הקיבוץ. האורחים הרבים שהיו מגיעים לבר-המצווה היו נשאים לישון בקיבוץ. סביב סידורי השנה של האורחים היו מתחים רבים, היה צריך לגייס חברים שיסכימו להלין בחדר וחצי שלהם גם זוג אורחים נוסף, לאחר שכל בתי הילדים מלאו עד אפס מקום. אבל מעמד הסיום המרגש שבו כל

מפגש 'פסגות' ו'אלומה' - המשך

לפצח את הפלא איך רק ארבע שעות ביום, שבהן היינו בחדרי ההורים, הטביעו בנו חותם משמעותי, כל משפחה על פי דרכה. מחזור כ"א, קבוצת 'אלומה', הוא מחזור שמרבית אנשיו בחרו להישאר באשדות יעקב ולהקים בו את ביתם. מתוך 14 נערים שסיימו את כיתה י"ב 8 בנו את ביתם באשדות וזכו לגדל ילדים ונכדים כאן בעמק החם יחד עם בנות פסגות. ביוזמתה הברוכה של חנה שושני (ובעזרתו המבורכת של דובי) התכנסנו לאחר 52 שנים מאז נפרדו בכיתה י"ב, כדי לחוג ביחד שבעים.



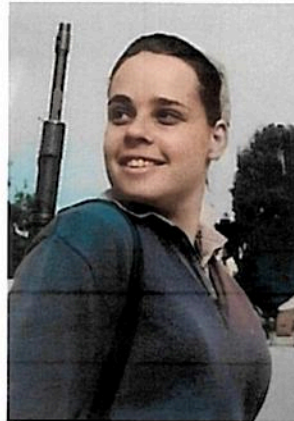
בני ה-70 חוגגים... מזל טוב!

פרק נוסף בהיסטוריה

(מוסיף אבנרון): **שולי נתן**, בוגרת תיכון 'בליד' ברי"ג, עשתה את שרותה הצבאי כמורה חיילת. הופעתה הפומבית הראשונה הייתה בתוכנית הרדיו תשואות ראשונות בשנת 1967 אז שמעה אותה בתה הבכורה של נעמי שמר, ללי, שסיפרה זאת לאמה. השיר 'ירושלים של זהב' נכתב על ידי שמר אחרי מלחמת ששת הימים בעקבות הזמנתו של ראש העיר טדי קולק שביקש שיר חדש על ירושלים. שמר מאוד התרשמה מנתן והחליטה שהיא תשיר את "ירושלים של זהב" בפסטיבל, אף על פי שמפיקי הפסטיבל חפצו דווקא בזמרת ידועה. נתן ביצעה את השיר בליווי גיטרה בלבד וסחפה עימה את הקהל שהצטרף בהתלהבות.

סוף בעמוד הבא

למקלט הסמוך. סיפור ה"הימלטות במגבות" ילווה אותן עוד שנים רבות.



לאשדות יעקב (למעלה): ליאורה ניב, אירית גל, (למטה) : ראלי ראובני ועליזה ברקאי.

לאחר החלק הראשון של המפגש שבו הועלו זיכרונות, ניתן האות לגשת אל השולחנות עמוסי הכיבוד ולהנות משפע המטעמים שהכינו הנשים שבחבורה. בפרק הבא הנעימה לנו **שולי נתן** ממיטב שיריה ואנחנו איתה: מי האיש, אנא אלי, שיר המעלות, תחת ערש בני יעמוד הגדי, שתלתם ניגונים, סימן שלא הגענו, מראשי המכתשים ועוד ועוד. קולה הנפלא עודד את כל המשתתפים לזמר ולהתענג על היחד המלכד.

החלק האחרון של המפגש יוחד לסיפורים אישיים של המשתתפים ותובנות על החיים שצברו במהלכם. מקום מיוחד הוקדש למקומן של האימהות, שגם בימי הקיבוץ האידאולוגי ידעו לגונן על ילדיהן. נסינו

מפגש 'פסגות' ו'אלומה' - המשך

הופעתה של שולי מול קהל בני השבעים באשדות היתה סוחפת ומרגשת, כאשר בשירה האחרון מצטרף אליה החבר לחיים, **אייבי לוי**, בן שדה אליהו שהוא בנו של מריו לוי ז"ל מייסד החקלאות האורגנית בישראל.

והחדשות הטריות הן ששולי נתן ואייבי לוי קבעו את משכן הקבע שלהם בהרחבה של קיבוץ בית השיטה.

שולי ואייבי



רשם – דודו פונדק

חזרה לאשדות יעקב. תוך כדי שהיא מבצעת מול בני השבעים ממייטב שיריה, נזכרה נתן שאין זה ביקורה הראשון באשדות. ב-1966 (שנה לפני שהפכה לנכס תרבות לאומי), כך סיפרה, שהתה בקיבוץ במסגרת מחנה עבודה. **מתי עמלי**, בן אשדות, המתגורר כיום בכרכור, זוכר היטב את ביקורה של נתן, "הקבוצה של שולי" מתאר מתי, "הגיעה מצופי ריג לאשדות. אני כבר הייתי עמוק בתוך הפולק האמריקאי (ישראל דליות כמדומני הגיש אז תכנית שירי עמים בצהרי שבת, והיו לי כמה תקליטים של פיט סיגר להקת 'האורגיס' וגון באאז). שולי, שכבר אז היטיבה לשיר, נענתה לבקשתי לבוא לבית הוריי לשמוע יחד את המבחר שלי. משהו רומנטי לא התפתח מזה. אחרי מלחמת ששת הימים, בעודי חייל בצנחנים" ממשיך מתי, "ניסיתי להביא אותה לשיר בפני חיילי הפלוגה שלי בצנחנים. שולי שהיתה אז בשיא תהילתה, אחרי ירושלים של זהב", פינקה אותי בתקליט חתום על ידה שנמצא ברשותי עד היום, אך לבקשה עצמה נאלצה לסרב. מאז לא ממש נשמר בינינו קשר".



'הילד' של לוג



כמנהל משמרת, תוך הבטחה שבתום שנה אני חוזר לצוות הטכני, ומאז אני שם, עושה את עבודתי נאמנה ונהנה מכל רגע. בימי קורונה אלה קיבל שמעון גיוב נוסף של ספק ערכות מגן, וכל עובד ששכח להצטייד במסכה, או שזו נשחקה, תמיד ימצא אצלו ערכה חדשה.

שמעון נשוי לענת אותה הכיר בעת שרותו הצבאי. בשנת 2000 הם נישאו בטבריה, שם מתגוררת משפחתו, ואז עברו לעיר מגורי אשתו כרמיאל, שם הם גרים עד היום בבית מרווח עם גינה, מגדלים את ארבעה ילדיהם: עומר, לוחם גולני שסיים לא מכבר טירונות ושלוש הבנות: עמית 17, נועה 14 וחצי, וענבר 13. האשה ענת עובדת ברשת 'שופרסל' כבר שנה עשירית.

'אני מבסוט בלוג עד הג' מצהיר שמעון ומתכוון לכל מילה. כטכנאי יוצא לי להרכיב תבניות, שזו עבודה מאד מאד אחראית שדורשת ריכוז ודיוק רב. תבנית הזרקה לוקח לי להכניס לעבודה בתוך שעה עד שעתיים, תבנית הזרקה-ניפוח ארבע עד חמש שעות, בערך כמו להחליף זחל בטנק, למעט העובדה שבתבניות אין בוץ כמו בטנק. המכונות היום הרבה יותר נוחות להפעלה ולהרכבה, מה שמקל במידה רבה על עבודת הטכנאי. במהלך השנים, הוא מגלה, הופנו אליו לא מעט הצעות עבודה מפתות למדי, ובהן משרה של איש טכני במפעל תרופות המצוי מרחק חמש דקות הליכה מהבית בכרמיאל, אך דחה את כולן מהטעם הפשוט שטוב לי פה עם כולם, בעיקר עם אנשי הצוות הטכני שרובם ככולם וותיקים ועתירי ניסיון כמו גדעון (28 שנות וותק) שמגיע בכל יום מהישוב כרכום מרחק שעה נסיעה, וותק דומה יש למיכאל פולגר, יורם ביטון, מאיר זאנו, מאיר עטיה, פאני בן ישי וסרגיי ניקולין. חבריה מסורים אחד אחד. במסגרת עבודתו כטכנאי, הפנים שמעון את משמעת המונח 'השמים הם הגבול' כאשר יצא מספר פעמים בשליחות 'לוג', להונגריה, קוריאה, צרפת, איטליה וגרמניה.

סוף בעמוד הבא



כאשר חיפשתי לראיין דמות אותנטית שיכולה לסמל את הרוח החדשה של 'לוג' התשובה שקיבלתי מפי רבים היתה **שמעון בנימין**, טכנאי שעובד במפעל מאז השתחרר מצה"ל לפני כמעט 26 שנים וכל כולו עשייה, נתינה והזדהות עם האירגון שבו הוא עובד.

'אין שום בעיה' אמר שמעון. 'יתבוא בסוף יום העבודה ונדבר', וכך היה. שמעון (47) המכונה בפי הוותיקים 'הילד' של לוג' גם על שום מראהו הנערי ובעיקר משום שגדל עם המפעל, נולד בשיכון ד' בטבריה. את שרותו הצבאי עשה כטנקיסט. לאחר השחרור באוגוסט 95 קיבל הצעה לעבוד במפעל 'טולגלי' בדגניה א' שם עבד בטרם גיוסו, אלא שאז פנה אליו מאיר ז'נו, ראש הצוות הטכני של 'לוג', שהוא חבר טוב של אחיו, וציווה עליו 'בוא אלינו ללוג'. מפאת הכבוד שאני רוחש למאיר, לא יכולתי לסרב להצעה כזו, אומר שמעון, וכעבור חודש עזבתי את 'טולגלי' ונכנסתי ל'לוג' כעובד מן המניין. אחרי מספר חודשים על רצפת היצור, פנה אליי **אסף זאבי** שניהל את מחלקת ההזרקה, וסיפר שבקרוב עומדים להגיע לביקור נציגים של חברת תרופות גדולה והוא צריך את עזרתך. קיבלתי זאת כמחמאה, ותחת השגחתו של אסף עשיתי ניקיון יסודי למכונות ההזרקה הוותיקות. עבורי זה היה כרטיס הכניסה לצוות הטכני.

למדתי מאסף המון בתחום הטכני ובהמשך גם **מיאיר ברקאי** ז"ל. לאחר תקופה מה בצוות הטכני, פנה אלי שאול אלטר להשתלב

'הילד' של 'לוג' - המשך

הקיבוץ שהיא מצומצמת בלאו הכי, אומר שמעון: "דני הוא נשמה טובה מהלכת. זה שהוא עצבני ולוקח דברים ללב נובע מאכפתיות יתר. חבל שנושא המיחזור בלוג, שדני קידם לא מעט, ייפגע בגלל עזיבתו". בעוד אנחנו משוחחים, חולף שמעון באזור המשרדים ומתעכב רגע ליד תמי שניפר, תוך שהוא סוחט ממנה חיוך נדיר. "אני מכיר את כולם, גדלתי פה כילד, ממש ילד. היום יש לי ארבעה ילדים משלי. יש בלוג אנשים נפלאים", הוא מוסיף ומשבח.

יש שמכנים את שמעון עד היום 'הילד של לוג' על אף שמבחינת פז"מ הוא אחד הוותיקים בחבורה. 'את כל מה שאני יודע, למדתי מוותיקי לוג שפרשו בינתיים לגימלאות ובהם אסף זאבי מורי, ובעיקר יאיר ברקאי ז"ל אותו הוא מכנה 'מורי ורבי'. "בהתחלה הייתי מאד נפגע ממנו, בהמשך הבנתי שההערות שלו נועדו רק לטובתי והפנמתי. זוכר מאד לטובה את התקופה שעבדו פה חברי קיבוץ 'הדור של פעם' אני קורא להם, חבריה עם נסיון, חוכמה וידע עצום, הוא מפליג בשבחם. היום אפשר למנות את החברים על אצבעות כף יד אחת, ומצער עוד יותר שהנוער לא רוצה להכנס".

שמעון קם כל בוקר בחמש עם חיוך על הפנים, מניע את האוטו ונוסע לאשדות יעל אוטומטי מתוך הרגל.

מה אומרת האישה?

היו לנו כמה משברים סביב העבודה במפעל. היתה תקופה שהיא לא רצתה שאמשיך לעבוד באשדות כי היא מפחדת שיקרה לי חלילה משהו בדרך. על כל תאונה שהיא שומעת, ישר טלפונים לדעת מה קורה.

מה תאחל ללוג לשנים הבאות?

כולנו מצפים ומייחלים שהיקף הפעילות יגדל, שתהיה הרבה יותר עבודה ושנגיע הביתה 'מפורקים' מרוב עבודה, ואינשאללה... שנמשיך פה עד הפנסיה.

אבנרון

איך משפיעה עליכם הטכנאים תקופת הקורונה

עברנו תקופה קשה בעקבות נפילת 'טבע', סיפור שהיה קשה וכואב עבור 'לוג'. לאחר תקופת מה של התאוששות, בא משבר הקורונה שהכניס לנו הרבה עבודה, ולמעשה כל החודשים האחרונים המפעל עובד ללא הפוגה ובתפוקה מירבית. תקופת הקורונה מתאפיינת בעבודה מפוצלת, כדי שאם חלילה תהיה הדבקה היא לא תפגע ברציפות העבודה. זו תקופה ממש לא קלה אבל מאתגרת, אומר שמעון, ואני מאמין שנעבור אותה בשלום. אין ספק שזו מהתקופות היותר טובות שידע המפעל.

'לוג' הצטיין תמיד, קל וחומר בימים אלה, כמשפחה אחת ענקית, אומר שמעון, שעה שאנחנו, אנשי הצוות הטכני, מאד מלוכדים, מכירים היטב את בני המשפחות של שאר העובדים ונהנים להיפגש בארועים, וכך גם בשאר המחלקות.

שמעון איש של שאר-רוח, שאוהב לשיר בקול רם שירים מכל מיני סגנונות. "שעתים ביום אני כל הכבישים, שומע בעיקר רשת גימל. חולה על יהורם גאון ומעריץ נלהב של חוה אלברשטיין (תוך כדי שהוא אומר זאת, מזמזם שמעון את מילות השיר "מכורה שלי, ארץ נוי אביונה") אבל לא בוחל גם במוזיקה מזרחית".

על המנהל החדש שאול בשיא הוא מרעיף שבחים מכאן ועד הודעה חדשה. "אלופות ממבט ראשון", הוא מדבר איתך בגובה העיניים, בלי דיסטנס. שואל שאלות, מתעניין על הבן שלי שבצבא, מעורה בכל. אין ספק שזה משפיע על האוירה במפעל", אומר שמעון. עושה טוב לאנשים שהמנהל פונה אליהם ישירות.

גדעון מחזק את שמעון ומוסיף: "מספיק שהמנהל נכנס למחלקה פעם או פעמיים בשבוע, אומר 'בוקר טוב', זה כבר עושה הבדל". וטכנאי אחר מצטרף: "מילה טובה שווה לבן אדם יותר מכסף".

על עזיבתו של מנהל מחלקת חומרי הגלם דני פלג, שמצמצמת עוד יותר את מצבת עובדי

עמליה חוגגת גבורות ומספרת לכתבנו על תחנות בחייה

ההפרטה (למשל) נהגה לומר שהיא תהיה האחרונה שתסגור את השער.

מלחמת ההתשה זכורה לה כארוע מכונן. "יחד עם מעוז חיים היינו הישוב הכי מופגז ואשדות איחוד ספגה את מספר הקורבנות הגדול ביותר", היא אומרת. עמליה שהתבלטה בחריצותה, מאד אהבה את העבודה בכרם, שם, בין שורות הגפנים, התאהבה בה מיכאל בעלה. אחר כך נכנסה ללול. כאשר שמעה שמחפשים במטבח מחליף לסנדר פייקוב החולה, שהיה על תקן 'הבחור מהמטבח' שמסייע למבשלות בכל מלאכה, הודיעה שהיא מוכנה לקחת על עצמה את המשימה הלא פשוטה בלי מכרז וכך היה. בינואר 1980 היא נזכרת, הרגשתי קצת מותשת, וביקשתי מברוריה, סדרנית העבודה, לקחת מספר ימי חופש שצברתי למכביר. ביום שבו חזרתי מהחופש, איחרתי (כהרגלי) להתייצב לעבודה וחייקה קינן, המבשלת הראשית, הפצירה בי למהר ולטחון חצילים עבור הכבד הצמחוני. עשיתי את המלאכה נאמנה, אך במקום לפרק את המכונה ולשטוף אותה כפי שמקובל לקראת פעולה אחרת, החלטתי לקצר את התהליך ולשטוף אותה עם צינור מבלי להפסיק את פעולתה. תוך כדי שאני שוטפת, נשאב הצינור לתוך השבלול של המכונה ובעקבותיו יד ימין שלי שאחזה בו. כהרף עין אני קולטת שהיד שלי בתוך המכונה ומספיקה להגיד "אייי". מאחורי עמד ראובן רפאלוב, וכאשר הבחין בנעשה, העיף בתוך שניות את היד שלי מן המכונה, ואז התברר ששתיים וחצי אצבעות שלי נותרו שם בפנים. הייתי בהכרה מלאה אפילו לא בהיסטריה, אולי בגלל שאפילו טיפת דם לא יצאה ממקום הקטיעה. ואז בא מישהו עם מגבת נקיה ושם לי על היד. ראובן לקח אותי למרפאה. לא היו לי כאבים ונשארתי רגועה, למרות שאני ידועה כטיפוס די היסטרי. במרפאה הציעו שמישהו יגש למטבח להביא את האצבעות הקטועות. ראובן בעזרת נילי קורן איתרו את שרידי האצבעות והביאום בשקית עם קרח סוף בעמוד הבא



ב-14 ליולי הוא "יום הבסטיליה", מצינת עמליה דיין בת-ארי שמונים להיווסדה ומצטרפת ליגיבורות ולגיבורים' (שמונים הוא גיל גבורות) ואין זה דבר של מה בכך, בהתחשב במה שעברה במהלך חייה הסוערים. הוריה של עמליה נולדו בחבל ארץ פורה שהיה חלק מציכוסלובקיה והיום שייך לאוקראינה. היא לא ביקרה מעולם בחבל זה על אף שהשתוקקה, ובעיקר ניזונה מסיפורם ותמונות של הוריה. כשעלו הוריה ארצה, בשלהי שנות השלושים של המאה שעברה, הם חיפשו (עקב היותם אנשים מאמינים) להתיישב בקיבוץ דתי אך הדבר לא הסתייע בעדם מסיבות שונות, ומאז גרו באזור מפרץ חיפה על רקע 'הלבניות' שהפכו לסמל מסחרי, ואחת מהן קרסה לאחרונה. עמליה היא הבכורה מבין שלוש בנות לבית לייבוויץ. בשלהי 1956 כשהיא בת 16, הגיעה מכפר חסידים לאשדות איחוד במסגרת 'עליית הנוער' וקבעה כאן את מגוריה לכל החיים. בעיתות משבר שעבר הקיבוץ (עידן

עמליה חוגגת גבורות - סוף

לאחר הקטיעה עבדתי תקופה בכל-בו אצל מלכה זאבי. לאחר מכן נשלחתי ללמוד ספרנות 'באורנים' ובעקבות זאת נכנסתי לעבוד בספריה. התלבטתי בין ארכיון לספריה ולבסוף בחרתי ארכיון עם יהודה בן דוד. באותה תקופה הפכתי בכורח הנסיבות למספידה המקומית, תפקיד אותו מילאתי בנאמנות עד לא מכבר.

בעקבות מהלכי ההפרטה נשלח 'מומחה' מטעם הקיבוץ לבדוק את התקנים בארכיון, ומצא שיש מקום לעובדת אחד בלבד במשרה חלקית. מאחר ומיקי למדה ארכיונאות והיתה צעירה ממני בהרבה, החלטתי לפנות את מקומי בארכיון ונכנסתי לעבוד בלוג כאורזת. למרות הנכות, עבדתי במלוא הקיטור ושימשתי דוגמא אישית לבחורות צעירות ממני בהרבה.

מאוחר יותר התחלתי לסבול מיחושים, ואז התברר שיש לי גידול (שפיר) בראש שהצריך ניתוח מסובך ומורכב וגם את הפרק הזה, שהיה כרוך באישפוז ושיקום די ממושך, עברתי בשלום יחסי. היו רגעים שהרגשתי ממש גיבורה, כמו שמשון.

כיצד חוגגים בימים אלה?

לחגוג לא בא בחשבון, כי אנחנו בתקופת קורונה. הילדים והנכדות התקשרו וברכו, אבל את המסיבה האמיתית נעשה במועד מאוחר יותר. בפעם הקודמת שנפגשנו בחוג המשפחה, היא מתארת, זה היה בספארי ברמת גן והיה די מדכא, כי חלק מהחיות נמצאו בבידוד. לאחרונה חדלה עמליה (בעצת ילדיה ובברכת הקיבוץ) לנהוג ברכבי הקיבוץ ועתה היא מסתפקת בקלנועית שמובילה אותה בנוחות ובבטחה למרפאה ולעוד מקומות בעמק. הפעילות ביבית גבריאל' ממילא מושבתת ברובה.

מה הסיכום שלך נכון להיום ?

תמיד עשיתי כמיטב יכולתי, ובכל מקום שעבדתי, נתתי הכל מבלי לעשות חשבון של תועלת אישית. יש לי כמה פרויקטים לגמור (חבורות זיכרון להורים, למיכאל ולעצמי) ואז אוכל למות בשקט...

אבנרון

למרפאה. משם עלינו באמבולנס של הקיבוץ לפוריה כאשר הדסה אלתר צמודה אליי. בפוריה אמרו שאין להם דרך לעזור לי עם האצבעות והאפשרות היחידה לנסות לחבר היא לנסוע לתל השומר, לדוקטור אנגל, שיש לו נסיון רב בתחום הזה. האמבולנס המקרטע נסע לתל השומר מבלי להפעיל צופרים, כאשר הדסה לצדי ואני שומרת על ערנות לכל אורך הנסיעה. אלא שדי"ר אנגל לא היה באותו יום בבית החולים, ואת מקומו מילאה רופאה, עולה חדשה מרוסיה - די"ר לוריא. ביקשתי מהרופאה שלא תרדים אותי כי אני פוחדת, והיא הסבירה שמדובר בניתוח מורכב ומסובך תחת מיקרוסקופ ולא ניתן לבצע אותו בלי הרדמה. הניתוח ארך מספר שעות במהלכו התברר שהאצבעות הקטועות מרוטשות לחלוטין ולא ניתן לחברן. כתוצאה מזיהום שנגרם במהלך הניתוח, מתארת עמליה, נאלתי 'לבלות' בתל השומר שמונה שבועות נוספים, במהלכם עברתי שורת ניתוחים להסרת הזיהומים. בעקבות התאונה קיבלתי 22 אחוזי נכות עבור יד ימין שהיתה החזקה שלי.

באותם שבועות ארוכים של שהייה בתה"ש חשבתי מה אעשה עם עצמי בחיים, והיות שהייתי חלשה מאד במתמטיקה, לא עלתה במוחי שום אופציה אחרת זולת עבודה גופנית. מבחינה נפשית הייתי די רגועה מכיוון שעברתי בחיי הלא קצרים כמה טראומות, כמו לידת תינוקת מתה, עוד לפני עופר, והיו לי את הכוחות הנפשיים להתמודד, לכן לא נתפסתי לייאוש. זכורה לי היטב הבעת פניו של עפר, בני הבכור, שהיה אז כבן 15. מין מבט בוהה כזה של 'מה יהיה עכשיו'. אמרתי לו 'בוביק, אל תדאג, אוכל לעשות הכל כמו קודם, רק לא לשיר את 'עשר אצבעות לי יש'.

התחושה היתה שהמוט המרכזי באוהל המשפחתי, נפל עלינו, ובעוד זה קורה, מיכאל המשיך בפעילותו המוזיקלית ונעדר מן הבית לעתים קרובות. מיכאל התעניין אך ורק במוסיקה ואנחנו היינו עבורו קישוט.

אהבה חדשה שלא נגמרת = סיפור מהחיים

עוברת ליד בית של מישהי מהישוב שלי שהיא אלמנה, ועשויה להיות פוטנציאל טוב לקשר איתך. אני חייבת לשאול אותה! ואז סגרה תלמה את הטלפון ונכנסה אלי הביתה כרוח סערה. אמרתי לה שאני מאוכזבת מפגישות שהיו לי בעבר ודי סקפטית לאפשרות שאהיה אי פעם בקשר רציני. בשנה אחרונה לא עשיתי כלום למען הזוגיות, סיפרתי לה, ויחד עם זה, יש בי פחד להזדקן לבד. עיניה של תלמה בורקות ואז אומרת לי: תקשיבי, הוא אדם איכותי: פרופסור, מומחה בין לאומי, משהו רציני ומקסים. מכפית לך לנסות. היה לי די מוזר איך תלמה חשבה דווקא עלי, אומרת דינה, כי היא לא ממש חברה שלי. אמרתי אוקיי.

תוך חצי שעה הבחור מתקשר. השיחה בינינו קולחת. תוך כדי שיחה הוא שואל אם יוכל להגיע אלי מחר. אני מסכימה. בערב למחרת שמוליק מגיע. אני מכינה לכבודו ארוחת ערב קלה. תוך כדי שיחה, הוא מתוודה שיש אצלי בבית חפצי-נוי, בקבוקים מזכוכית כחולה למשל, שזהים למה שיש אצלו בבית. הוא היה בשוק מזה. נפרדנו וקבענו פגישה נוספת למחרת, אלא שאני כיפסיכית מצויה החלטתי פתאום שאני לא רוצה את הפגישה כי התחילו להיות לי פחדים ולכן הפעלתי ברקסים פנימיים, דבר שמאד אופייני לי. הודעתי לו שאני מבטלת. הוא לא ויתר. שיכנע אותי שלקשר בינינו יש פוטנציאל עצום. ואז אמר: תבואי אלי הביתה בשישי. אני מארח זוג חברים מירושלים. עם הבחור, אף הוא פרופסור, סיפר שמוליק, למדתי יחד באוניברסיטה העברית בירושלים, ויש בינינו קשר מקצועי וחברי ארוך שנים. את רוצה - תבואי, ואם תרצי לאחר מכן להשאר-תישארי. השבתי בחיוב.

אני מגיעה לפנות ערב לזיכרון יעקב, עוברת דרך השער והגינה, ומרגישה כאילו הייתי שם בעבר. יש משהו בגינה הטבעית של שמוליק שנורא מזכירה את שלי, וחושבת לעצמי שזה יכול היה להיות שלי, מבחינת הטעם והאסתטיקה.

סוף בעמוד הבא

את הסיפור שאני מביא כאן, שמעתי מפיה של מכרה שלי, ידידת נפש, בעשור השביעי לחייה, שהתאלמנה בגיל צעיר יחסית, ומאז מנסה, ללא הצלחה יתרה, למצוא לה בן זוג לחיים.



ביום ראשון שעבר, מספרת לי דינה (כל השמות המוזכרים בכתבה בדויים), נקשה על דלת ביתי תלמה, אישה כבת גילי מהישוב הקטן בו אני מתגוררת, ואמרה לי: 'דינה תקשיבי, אני חייבת לדבר איתך'. ואז גוללה בפני סיפור שנשמע לי הזוי מארץ ההזיות. בזמן שרותי בצבא, לפני שנות דור, כך סיפרה תלמה, הכרתי קצין חי"ר. באחד הימים, אי שם בראשית שנות השבעים של המאה הקודמת, יצאנו קבוצת חיילים מהבסיס לבילוי בים, ולאחר אותו בילוי נתתי לקצין, שלא היה בינינו שום קשר רומנטי, תמונה שלי עם הקדשה, בתקווה שיזכור אותי. מאז לא שמעתי ממנו דבר. עברו עשרות שנים. בינתיים נישאתי, נולדו לי ילדים ולאחר מכן נכדים וחייתי חיי שיגרה. בזמן הקורונה וההסתגרות בבתים, אנשים החלו לחפש קשרים מן העבר הרחוק והקרוב, ונפתחו חדשות לבקרים קבוצות ווטסאפ. באוירה הזו עשה שמוליק, גרוש ואב לילדים, המתגורר בזכרון-יעקב, סדר בתמונות הישנות שלו ומצא בין השאר תמונה עם הקדשה מתלמה, ידידה לשעבר ששירתה עימו ביחידה. אחרי מאמצים קדחתניים הצליח לאתר את הישוב בו היא מתגוררת כיום, ואת מספר הטלפון שלה. בשיחה ביניהם שנמשכה שעה ארוכה הם העלו זכרונות מן העבר וסיפרו איש לרעותו מה עושה כל אחד מהם כיום. תוך כדי שיחה סיפר לה שמוליק שהוא גרוש הרבה שנים, ואם היא מכירה מישהי מעניינת, הוא ישמח לקבל את מספר הטלפון שלה. בעוד הם משוחחים אמרה לו תלמה: 'רגע, אני תכף

אהבה עיוורת - סוף

בחמישי האחרון יצאנו לצפון. טיילנו בנחל עיון, מפל התנור ומקומות מוכרים נוספים, שנראו לי מקסימים מתמיד. ואני צובטת את עצמי שוב ושוב ושואלת האם כל זה אמיתי או חלמתי חלום...

אבנרון



יואב טוח

מסייט קורס קצ'ני חיי"ר ומקבא

דרכא

הלב מלא בגאווה.. סיפוק והמון המון נחת, מצדיעים לך..

שתמשיך בעשייה החשובה שבה אתה לוקח חלק. שתמשיך להוביל, ליזום ולהצטיין גאים בך מאוד ומצדיעים ...

באהבה מהדור צעיר,

אודי ובית אשדות יעקב איחוד



מלא טוב!

**לרבה ומוישי מנא
להולדת הנכדה - אמאיה
בת לתאנא ויוני
מלא לטוב לכל המשפחה!**

מלא-טוב

**לעמאיה דיין בת-ארי
איוט בהאיצק לעבורות
הרבה בריאות!**

בתוך זמן קצר מגיע זוג החברים מירושלים. מתפתחת שיחה מרתקת ותוך כדי כך אני עוזרת לו לארח, בצורה הכי טבעית, כאילו אני נמצאת שם מאז ומעולם. אחר כך יאמר לו הזוג, שנורא התלהבו ממני, ושמעולם, לא ראו אותנו כה נלהב לקשר חדש. נשארתי אצלו לשישי שבת סוער ומענג. היתה תחושה שחוזרים לימי הנערות. הוא אמר לי שמרגיש בן 17 עם פרפרים בבטן ומאוהב בטרופ. אני אותו דבר. כל הלילה הינו ערים. צחקנו, בכינו, ישנו מחובקים כמו בסרטים. במוצ"ש חזרה תלמה מאילת. בדרך צלצלה לשאול איך היה. אמרתי לה שאנחנו חושבים איזה פרחים להביא לה... יריגש אותי שחשבת דווקא עלי אמרתי לה. שתינו לא ידענו את נפשותינו משמחה.

כשהסתיים סוף השבוע נתן לי שמוליק צרור מפתחות של הבית שלו ופינה עבורי מדף בארון הבגדים. "הרבה דברים, אפשר להגיד עליי", אמר, "אבל אידיוט אני לא...". ומאז אותו שישבת, אומרת דינה, אנחנו בקשר רצוף שלא נגמר. שמוליק אומר לי שהוא מרגיש שאני עבורו החתיכה החסרה בפאזל שנפלה בול, מבלי שמנסים לדחוף ולהתאים בכוח. הוא נשמע בטוח לגמרי בקשר, בעוד אני עם החששות הטבעיים שלי והמעצורים, נשרכת מעט מאחור. מאז אותו סוף שבוע סוער, אומרת דינה, אנחנו כמעט לא נפרדים. לעיתים אני מרגישה שזה יותר מדי טוב מכדי שיהיה אמיתי.

למחרת עוד לילה ללא שינה, הייתי צריכה לקבל לקוחה שלי לטיפול אלטרנטיבי. חשבת עם עצמי איך אני עומדת בזה. הייתי הרוגה פשוט ממוטטת. להפתעתי הטיפול היה טוב ומפוקס. לא מבינה איך כל זה קורה לי.

לאחר מספר ימים סופר-אינטנסיביים, אמרתי לשמוליק שאני חייבת קצת ספייס, לא עומדת בזה. צריכה להיות קצת עם עצמי. לא רוצה חנק. שמוליק הבין ואמר: מתו שאת רוצה, מה שאת רוצה... אבין ואקבל.

קורונה וחקלאות - עמליה

מצב כזב גורם עוול הבלתי נסלח לחקלאים המסורים שלנו בישראל. ואני מתכוונת לכך שעוד לפני פרוץ מגפת הקורונה, החליטו מספר שרים בשיתוף רשתות השיווק הגדולות כמו "שופרסל" לקנות מהחקלאי הישראלי פירות וירקות במחיר מוזל ולמכור זאת לצרכן במחיר גבוה פי ארבעה. ובנוסף, אותה ממשלה גם מייבאת מחו"ל את אותו פרי בהבטחה שזה יהיה הרבה יותר זול לצרכן תוך שהיא מותירה את המחיר הגבוה גם לפרי המיובא.

דוגמה נוספת: ידוע שאצלנו בודקים את הביצים שמטילות התרנגולות תוך הקפדה יתרה, וראה זה פלא, מגיע משלוח ביצים מאוקראינה כשהוא מזוהם בחיידק הסלמונלה שגורם לצרות צרורות למי שאוכל אותם. אצלנו מקפידים שירק או פרי יהיו נקיים מרעלי הריסוס השונים ואותה היד מייבאה משלוחים של ירקות ופירות שאיש לא יודע איך גידלו את אותם, הפקרות איומה.

בעודי ילדה, אני זוכרת כיצד הוריי ידעו והבינו את החשיבות של קניית "תוצרת הארץ", ולמרות שאף פעם לא היתה להם אגורה מיותרת הם הקפידו לקנות אך ורק את מה שגדל בארץ, גם אם מחיר הפרי המיובא היה יותר בכמה גרושים. רק פעם אחת בשנה חרג אבא ממנהגו זה, כאשר נכנס למעדניה כדי לקנות תפוח עץ בשביל החרוסת לליל-הסדר, מהטעם הפשוט שלא היו לנו אז תפוחי-עץ בארץ אלא רק מיובאים שנמכרו במעדניות יוקרתיות.

בינתיים, ולמרות שהחקלאות שלנו התפתחה והביאה לעולם שלל ירקות ופירות נהדרים שצמחו באדמת ארצנו, ממשיכה הממשלה לאפשר את היבוא המופרז.

אני יודעת שאני די נודניקית שמנגיסת לישי וצוות עובדיו הנהדרים, כאשר אני שואלת בכל פעם האם העגבניות או תפוחי-העץ הם ישראליים או חלילה מיובאים, משום שאני

סוף בעמוד הבא

נולדתי לפני שהייתה לנו מדינה, כלומר האדמה הייתה קיימת, אבל השלטון היה בידי הבריטים. מנהיגי הישוב היהודי של אז, הבינו שכדי שיום אחד תהיה לנו מדינה עצמאית משלנו, עלינו לדאוג כבר עכשיו שיהיה לנו מה לאכול, מה ללבוש ולנעול ואיך לחנך את ילדינו ולדאוג לבריאות האוכלוסייה כולה. באותם ימים של טרום המדינה הוקמו בכל מקום בו התיישבו יהודים קופות-חולים נבנו בתי-חולים ומרפאות. קק"ל, הסוכנות היהודית וגורמים נוספים, דאגו שלמתיישבים יהיה נשק להגנה עצמית ובחשאי הוקמו מפעלים לייצור כדורים לרובים ואפילו מרגמות שיוצרו בבית החרושת לסירים 'סולתם'.

באותם ימים גם דאגו לאקלם צמחים שונים שיתנו את פריים למאכל האדם או לטפח גזע של פרות שמשלבות תכונות כמו עמידות לחום של ארצנו ביחד עם נתינת יותר חלב מאשר הפרה המקומית הדלה שהסתובבה באזורים שחונים עד מאוד בארץ שלנו.

אין אדם שמכיר ויודע מה נעשה כאן, שאינו מתפעל מהישגי החקלאות הישראלית המאוד מוצלחת, ואכן ישראל לא שמרה לעצמה את כל הידע שנרכש בעמל רב, אלא אף הפיצה אותו ברחבי אפריקה ואסיה. במקומות רבים היו אזרחים ישראל שגרירים שבנו חוות ולימדו את התושבים המקומיים כיצד לגדל גידולים שונים באדמתם, איך להביא את המים, להשתמש בהם בתבונה בזכות שיטות השקיה מתקדמות.

עם הזמן התחלנו לחקות את אמריקה דווקא בדברים הכי גרועים שלה ולהנהיג שיטות קפיטליסטיות במקום לחקות מדינות שתומכות בחקלאים שלהן. למה להקשות על החקלאים שלנו סתם, ואפילו ברשעות. נכון שצריך להתייעל ככל האפשר, אבל כאשר מצמצמים את אפשרויות קיומם של החקלאים, ויש לא מעטים שנואשו מהקשיים שהממשלה שלנו מערימה עליהם בכך שמאפשרת יבוא של מצרכי מזון ממדינות אשר מסבסדות את חקלאיהן.



חדש על המדף

קורונה וחקלאות - סוף

נחלת עולם / שלומית אברמסון (מחברת רב המכר "מעשה תמר")
 רבע מאה עבד לייב סולומון את אדמתה של **נחלת עולם** והקים בה לו ולרעייתו סופי בית מלבנים עשויות צדפים טחונים, הנשקף אל הים מעל מצוק הכורכר, במקום סודי, על הגבול הדק שבין מציאות לדמיון.

שירת סרטני הים / דליה אוונס
 קת'רין קלארק המכונה, קאיה, גדלה בשטח הביצות של ברקלי קוב, תושבי הכפר מכנים אותה זבל ביצה, **ילדת ביצות**. הביצה והטבע הופכים להיות חברה הקרובים. מעולם לא פחדה מרוחות, ממזג אוויר, מהעפר מהסרטנים ומהצדפות, מהם אינה חוששת אבל מבני האדם כולה רועדת.

חוף מנהטן / ג'ניפר איגן
 מפגש גורלי אחד ישנה את חייה של אנה קריגן לעד, אבל בגיל 12 – אין לאנה סיכוי להבין מה היא רואה. המפגש של אביה עם דקסטר סטיילס יתפענח רק מקץ שנים, כשהאב ייעלם כאילו בלע אותו האוקיינוס, המשפחה תתפורר, כשזיכרון האחות האהובה, יצוף ויעלה וישבור את הלב.

בית ליד הים / דבי מקומבר
 אנני לא האמינה שהיא תצליח להתאושש. היא עברה את הגרוע מכול – טרגדיה משפחתית שזעזעה את כל עולמה. אבודה ולבדה בעולם, רומן מחמם לב על היכולת האנושית שלנו להשתקם

שלג / רונית מטלון
 אישה וגבר, זה מול זה, ברחוב מושלג בניו יורק. פעם הם היו נאהבים. הוא נשוי לאישה אחרת ומתגורר בישראל והיא נשואה לגבר אחר וחיה במנהטן. ובכל זאת היא יצרה איתו קשר ...

שבת שלום מהספריה ברוריה

ממשיכה בעקשנות לקנות רק עגבניות ישראליות אשר הגבעולן עדיין צמוד אליהן בניגוד לעגבניות הטורקיות שנראות כביכול יותר נקיות בלי כל הצמחיה הנוספת הקשורה לטבור שלהן. למה אני צריכה לעזור לארדואן הטורקי. ולקנות את העגבניות שלו, לכל הרוחות?!

אני מאד אוהבת תפוחי עץ מזן 'גולדן דלישיס' ואני קונה רק אם יש לו מדבקה קטנה המעידה מהיכן הגיע התפוח. פחות אכפת לי מאנשי המטעים מדרום טירול, כך בפרוש כתוב על המדבקה, יותר אכפת לי מה קורה לחקלאים שלנו בארץ. אם ראיתם טלוויזיה בימי הקורונה 'העליזים' ודאי שמתם לב איך היו חקלאים שהתחננו שנבוא לקנות את תוצרתם תוך שמראים את תפוחי-העץ נושרים מהעצים, כי אין מי שיקטוף אותם. דבר כזה מרגיז אותי בצורה נוראית!!

נכון שיש דברים שאין באפשרותי לעזור, אפילו אם אני מאוד רוצה, כי אחרי שהעבירו כל-כך הרבה מוצרים תעשייתיים לסין, אני יכולה רק לחלום על קניית חולצה מתוצרת הארץ, ואם פעם קניתי נעלי ספורט תוצרת "המגפר", הרי שהיום אני צריכה להסתפק בנעל ספורט תוצרת וייטנאם או מדינה אחרת במזרח הרחוק שמשעבדת ילדים קטנים בתעשייה, כדי שיהיו זולים יותר.

בואו לפחות נעזור אנחנו לחקלאים שלנו ולתעשייה שלנו להתקיים בכבוד, כי חס וחלילה, בגל הקורונה הבא ייסגרו שמי הארץ ולא ניתן יהיה עוד לייבא את העגבניות מטורקיה, או שמא יחליט ארדואן שסיפוח השטחים או בקעת הירדן לא נראה לו ויטיל עלינו חרם. למה אנחנו צריכים להסתמך על כל מיני רודנים מטורפים בשעה שאנחנו יכולים ויודעים לעשות הכל!!! ואפילו יותר טוב, יותר נקי ויותר בריא. ואם תעשו זאת שעה ואפילו שעתיים קודם, נשתדל לקנות בעיקר את תוצרת הארץ שלנו כחול-לבן.

אז שתהיה לנו שבת טובה ושמחה ולא יותר מדי שרבית: **עמליה דיין בת-ארי**

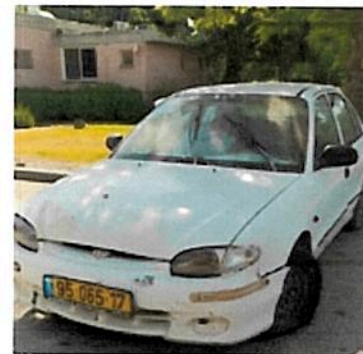
מי ומה באשדות

אפרופו בעלי תפקידים, פניתי למזכיר הקיבוץ, שממעט לאחרונה לפרסם מהגיגיו, וביקשתי שיכתוב דבר מה לעלון הקרוב. תגובתו שלא אחרה לבוא, הזכירה לי שיר של יגאל בשן: "אין לי יותר מה לומר, מה שהיה כבר עבר"...

פעם היתה רצועת חוף סמוכה לבניין המועצה, מן היפות והמטופחות שבין חופי הכנרת, עם מגלשות, מתקני חוף ומדשאות רחבות ידים ששימשו בין השאר כאכסניה למופעי קיץ חינמיים. זכורה לי הופעתו של זמר כמעט אלמוני באותם ימים - **מאיר אריאל** עומד שם חמוש גיטרה ושר מול קבוצת ילדים עם קרטיב ביד. נדמה לי שהייתי המבוגר היחיד שצפה בהופעה. קראו למקום "**צמח בצמח**" והוא הופעל משך שנים על ידי קיבוץ אלומות. עם השנים המקום ניטש, כנראה בגלל סיבות כלכליות, והיום כמעט לא ניתן למצוא שם שריד מן הפארק המדהים שהיה. הכל עזובה אחת גדולה. **עידן גרינבאום** אומר שהוא מקווה שבקרוב תתחלנה בחוף עבודות שיקום על ידי איגוד ערים כנרתי מתוך כוונה לפתוח אותו לציבור. השנה זה בטוח לא יקרה. זה מצטרף לחוף סוסיתאי הצמוד לעין-גב שעבר אף הוא מהקיבוץ (בעקבות עיסקה נדל"נית עם המינהל) לידי איגוד ערים, ומאחר שאיננו חוף מוכרז, לא ניתן לפי שעה לפתוח אותו לקהל, מה שגורם לכך שרבים מגיעים לחוף הפרטי של קיבוץ עין-גב ומתנחלים שם, למגינת ליבם של חברי הקיבוץ הגרים בסמוך. שך בעמוד הבא



במסגרת המדור "פינת הנוסטלגיה" אנחנו מציגים הפעם, בעיקר לקהל הצעיר שביניכם, את המתקן שאינו מופיע באלף-בית האשדותי שמפרסם הארכיון המקומי. ובכן, מדובר במתקן המצוי עד היום בפינה הדרום מזרחית של חדר האוכל ושימש בעבר את עובדי השדה להסרת הבוץ מן הנעלים באמצעות גרוד הסוליה בברזל התחתון. בחלק מהמתקנים היה מצוי גם צינור ולעיתים מברשת (קשורה בשרשרת) שתפקידם היה להסיר את הבוץ מן המגפיים.



לאחר תקופה של שקט יחסי, שוב אנו מוצאים רכבים נטושים החונים דרך קבע במגרשי החניה, שעה שבעלי רכבים נאלצים להסתובב שוב ושוב כדי לאתר מקום חניה פנוי. הרכב המופיע בתמונה שייך ל.... לא משנה. מנהל הקהילה גלעד גורן אומר שפינוי גרוטאות רכב נעשה על פי חוק באחריות הרשות המקומית. לצערי בתקופת הקורונה לא הגעתי לטפל בזה מולם. גרוטאות הן דבר מעצבן, מוסיף גלעד, אך הציבור יצטרך לסבול את המפגע עוד כמה שבועות.



מי ומה - המשך...



בדרך כלל אני לא מתעכב במדור זה על סגנונות ארכיטקטוניים שאיני מבין בהם דבר, אלא אם מדובר במשהו חריג ויוצא דופן. הפעם חרגתי ממנהגי כדי להציג את הכניסה המפוארת לאחד מחדרי האירוח של 'נהרא', שאני עובר סמוך אליו מדי בוקר בדרכי ללוג, ומזכיר לי במידת מה מוטיבים יהודיים קלאסיים. לא יודע מי תיכנן את זה, אבל התוצאה בהחלט מרשימה,



בשבחי של דרור ניב, מתקן האופנים שלנו, דומה שנאמר כבר הכל. אלא שהפעם, לפחות מבחינתי, נשבר שיא חדש. היה זה בשבת האחרונה כמדומני. היה לי פנצ'ר באופנים ותיכננתי להביאן אל דרור, אלא ששכחתי מסוג השיכחות שאתה אומר לעצמך 'לא נורא, יחכה למחר'. למחרת בבוקר אני מבחין שאופני עומדות מתוקנות. מסתבר

סוף בעמוד הבא

אשדות איחוד ידוע כקיבוץ מסודר שלא מאפשר 'יוזמות פרטיות' שחורגות מן הנורמה, לאחרונה הזכיר לי חבר יקר, שבתקופתו של ראובן כהן כמנהל הנוי, איש לא העז לחנות את רכבו על דשא או מדרכה מחשש שיבולע לו. היום יש לדבריו ניצנים ראשונים של הפקרות בתחום. אבל זה כאין וכאפס בהשוואה לשכנינו מצפון, שם ניתן למצוא תרנגולות מסתובבות חופשי בהמוניהן ואף לולים ומדגרות פרטיות של בעלי כנף שונים, ואין פוצה פה. והנה מצאנו בין מיכל הסולר לאסם, לכלוך רב שהצטבר ונערס לו, מבלי שאיש מאיתנו שם לב. אז הגיע הזמן לנקות שם. מה אתם אומרים?



ועוד מקום שיש בו מה לשפר...



ועכשיו זה רשמי. שלט גדול 'אשדות יעקב איחוד 22 יח"ד' ושמות כל העושים במלאכה. ואכן נראה שעל אף משבר הקורונה, החבר'ה האלה שבשלט עושים כל מאמץ לקדם את הפרוייקט: צינור מים הונח, ביוב כנ"ל, התשתיות לבתים הולכות ומתהדקות. בקצב הזה נראה שבתוך פחות משנה הדיירים כבר בפנים.

מי ומה - המשך...



בתום 14 שנים אני מסיים את עבודת בלוג, כתב דני פלג בדברי הפרידה שלו מאנשי המפעל. במשך שנות עבודתי בלוג, היה לי חשוב לשמוע ולראות אתכם ולהביא לידי ביטוי את תפיסתי בנושא רווחת העובד, ניקיון אסתטיקה ומחזור. לעיתים היה קל ונוח לזרום עם הרעיונות שלי ולשתף פעולה, ולעיתים נדמה היה כי הקשיתי עליכם. עם חלקכם קיימתי קשר הדוק על בסיס יומי, עם חלקכם החלפתי מילה מדי פעם או לעיתים רחוקות מאד. אישית, אני מעריך על אחד ואחת מכם שמגיעים יום יום לעבודה ומצליחים להתמיד בה למרות הקושי והשחיקה, זה לא מובן מאליו. אני שמח שהיתה לי הזכות להיות חלק ממשפחת לוג ומודה לכל אחת ואחד מכם. בברכה חמה דני פלג.

בת זמנ!



עלון 1549
עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

שדרור, שעבר במקום במקרה, הבחין בתקר ותיקן אותו מבלי שטרח ליידע אותי. על כך יהיו שיאמרו: צדיקים (ואני לא!) מלאכתם נעשית בידי אחרים. דרור, המון תודה.



מסעדת "צל תמר" היתה סגורה ומסוגרת משך חודשיים עקב משבר הקורונה. כאשר נפתחה לפני מספר שבועות, הועברה הכניסה הראשית מעט דרומה, עם דלתות דקורטיביות (מסגריית שמעון) ומתחם כניסה רחב ידיים מואר, מרווח וללא גשרים. בתיאבון!!

את "פינת המפגע" אני רוצה לייחד הפעם למפגע ישן אך מסוכן מאין כמותו, שם קיפחה את חייה לפני עשרות שנים חברתנו היקרה נחמה זקצר, אך משרד התחבורה ונתיבי ישראל לא הפיקו מכך כל לקח, כי כנראה מחיר הדם ששילמנו ושילמה המשפחה לא היה המספיק יקר. התחנה נקראת אשדות יעקב 90 ולא במקרה, כי היא מצויה בשולי עקומה חדה שם מהירות הנסיעה כמעט בלתי מוגבלת, וכאשר אתה יורד מן האוטובוס ועומד לעבור לצד השני, אין לך ברירה אלא לחצות כביש סואן עם תנועת משאיות מאיימת וללא מעבר חציה. חברים, מדובר בסכנת נפשות מיידי, והקורבן הבא הוא רק עניין של זמן. ראו הוזהרנו.